

Anita Viola Nielsen

ERINDRINGENS SINDBILLEDER OG SANSERNES TAKTILITET

Anita Viola Nielsen

ERINDRINGENS SINDBILLEDER OG SANSERNES TAKTILITET

ERINDRINGENS SINDBILLEDER OG SANSERNES TAKTILITET

- Om kunstneren Anita Viola Nielsen

Udvalgte værker fra 2000-2012

Tekst: Birgit Pedersen, cand. mag. i Kunsthistorie og Film- og TV kundskab

Oversættelse: René Lauritsen

Fotografer:

Bent Ryberg

Anders Sune Berg

Jeppe Sørensen

Anne Juel

Honza Hoeck

Erling Lykke Jeppesen

Erland Nielsen

Sonja Nielsen

Anita Viola Nielsen

Grafisk tilrettelæggelse: Iben West

Tryk: Clausen Grafisk

oplag: 1200

Isbn: 978-87-990983-3-0

Tak til alle, der har støttet og medvirket.

OM MALERIET

"Maleriet er fra ånd og hånd, direkte til beskuer, med spor af den følsomhed og den indsigt, det er gjort med – en stadig uovertruffen kilde til at skildre det åndelige og sanselige liv.

Jeg maler tingene, stederne og historierne, der binder os sammen. Jeg registrerer og nedfælder på mit lærred dét som jeg gerne vil formidle, det ordløse, det følsomme. Mine billeder er sindbilleder. Vi er alene i livet. Jeg maler mig selv som min skygge. Det illustrerer en sindstilstand, hvor jeg føler mig gennemsigtig og sårbar. Der er ikke mange mennesker på mine billeder. Det er mere stederne og stedets ånd, jeg skildrer, men dermed også mennesker. Det er metafysikken og det gådefulde".

citat Anita Viola Nielsen.

Der er et særligt latent potentiale i erindringer, skabt af længsler, vi ikke kan komme af med - eller længsler, vi ønsker at undersøge nærmere. Man kan yde en aktiv indsats for at fastholde eller fremkalde de særlig personlige og følelsesmæssige tilknytningsforhold til fortiden, men ofte oplever vi, at erindringer dukker op spontant, fremkaldt af øjeblikkets sanselige påvirkning. De personlige erindringsrum vi føres ind i, er rum, hvor vi kan finde viden om os selv, hvor sindet kan samle sig om indre, fortrolige fænomener, og som tegner vores selvopfattelse.

Erindring er altid tilbagevenden, uden mekanisk gentagelse.

BARNDOMMENS BILLEDER

Anita Viola Nielsens første og måske stærkeste erindringsrum, er barndommen og barndomshjemmet. I denne periode udvikler hun et hypersensitivt sanseapparat over for sine omgivelser: Alt hvad hun fornemmer, føler og oplever optages gennem et indre sensitivt forstørrelsesglas og lagres som detaljer, der senere skal fremstå som fysiske, gennemgående erindringsaftryk eller stemninger som vi ser gennem hele hendes kunstneriske oeuvre.

Anita Viola Nielsens første malerier er en række selvportrætter fra forskellige aldre i barndommen. Med gamle familie-snapshots som afsæt, isolerer hun motivisk det lille pigebarn, og indsætter hende på lærrederne, på forskellige baggrunde, der alle er neutrale og udgør en flade, der minder om dén rejsefotografer bringer med sig. Portrætterne kaster desuden sjældent skygger, hvilket får dem til at fremstå som applikationer på lærrederne. I disse portrætter gør Anita Viola Nielsen sig selv til objekt. Det synes som om, hun har brug for at fokusere, og fordybe sig i en undersøgelse af sig selv som barn og i barnets

identitet, men også at søge en form for tavs, indre verificering af barndommens dybe indtryk.

Portrætserien vidner om hendes begyndende og afgørende skridt som kunstner. Med disse malerier tager hun fat på en langvarig og grundig undersøgelse af sine erindrings værdier. Anita Viola Nielsens kunstneriske bevidsthed synes at have brug for dem da de for hende eksisterer i en sanselig form, som hun arbejder på at manifestere visuelt. Det sker blandt andet gennem de såkaldte Mønstermalerier, der præsenterer udgangspunktet for hendes fremtidige kunstneriske arbejdsform.

Barndomshjemmet bød ikke på sofistiskerede billedkunstneriske oplevelser, der umiddelbart kunne påvirke eller stimulere Anita Viola Nielsens fantasi. Der imod fandtes mange typer tekstiler og tæpper med forskellige mønstre, som optog hendes visuelle opmærksomhed og som banede veje for tilbagevendende sindstemninger hos hende. Og i forlængelse af selvportrætterne, arbejder hun på de malerier som kaldes, Mønstermalerier.

Dokumentarfoto:
På vej til Skanderborg.
" Mig og min dukke.

Malerier:
På vej til Skanderborg.
2000. Olie på lærred. 80 x 100 cm.

Mig og min dukke
2000. Olie på lærred. 145 x 115 cm.
Privateje.

Glad.
2000. Olie på lærred. 145 x 115 cm.

Sur.
2000. Olie på lærred. 145 x 115 cm.

DET ORNAMENTALE SELVPORTRÆT

Mønstermalerierne er forstørrede gengivelse af hjemmets ornamentik, dvs. af de mønstre Anita Viola Nielsen tog med sig i erindringen eller mønstre, hun genfinder på de gamle familie-snapshots. Kunstneren betragter disse mønstermalerier som en form for selvportræt, baseret på det sanselige og rumlige. Det er i stigende grad gennem arbejdet med disse mønstre, at hun erkender, at hendes bevidsthed om - eller bevidstgørelse af fortiden - rummer nøglen til det ubevidstes univers. Mønstermalerierne er nærmest meditative i deres udtryk. Beskueren tilbydes et flydende rum, hvor der ikke er noget fikspunkt at finde. Øjet må selv søge ro og finde sin egen rytme i mønstrets repetition hen over billedfladen. Særlig udfordret, over de umiddelbare dekorative og indholdstomme motivvalg, rammes man som beskuer af en form for tomhedsfølel-

se, der peger mod en slående ensomhed. Samtidig opleves en stor sanselighed og skønhed ved malerierne, og følelsen af at være til stede, men alligevel henført til et andet univers, melder sig langsomt. Man går nærmest i et med det enkelte værk og optages langsomt i dets meditative, nærmest tranceskabende rum, hvilket disse værkers betragtelige størrelser er med til at tilvejebringe. Mønstermalerierne blev præsenteret ved kunstnerens debut på Charlottenborgs Forårsudstilling i 2001. Herefter påbegynder Anita Viola Nielsen en massiv indsamling af forskellige materialer med påtrykte eller vævede mønstre. Hun fotograferer og samler ting, som hun bruger som en slags erindrings-katalysatorer i forbindelse med sit kunstneriske arbejde.

Dokumentarfoto:
Dagligstuen.

Malerier:
Fra dagligstuen.
2001. Olie på lærred. 115 x 145 cm.
Privateje.

Fra haven.
2001. Olie på lærred. 115 x 145 cm.
Privateje.

Fra entreen.
2001. Olie på lærred. 115 x 145 cm.

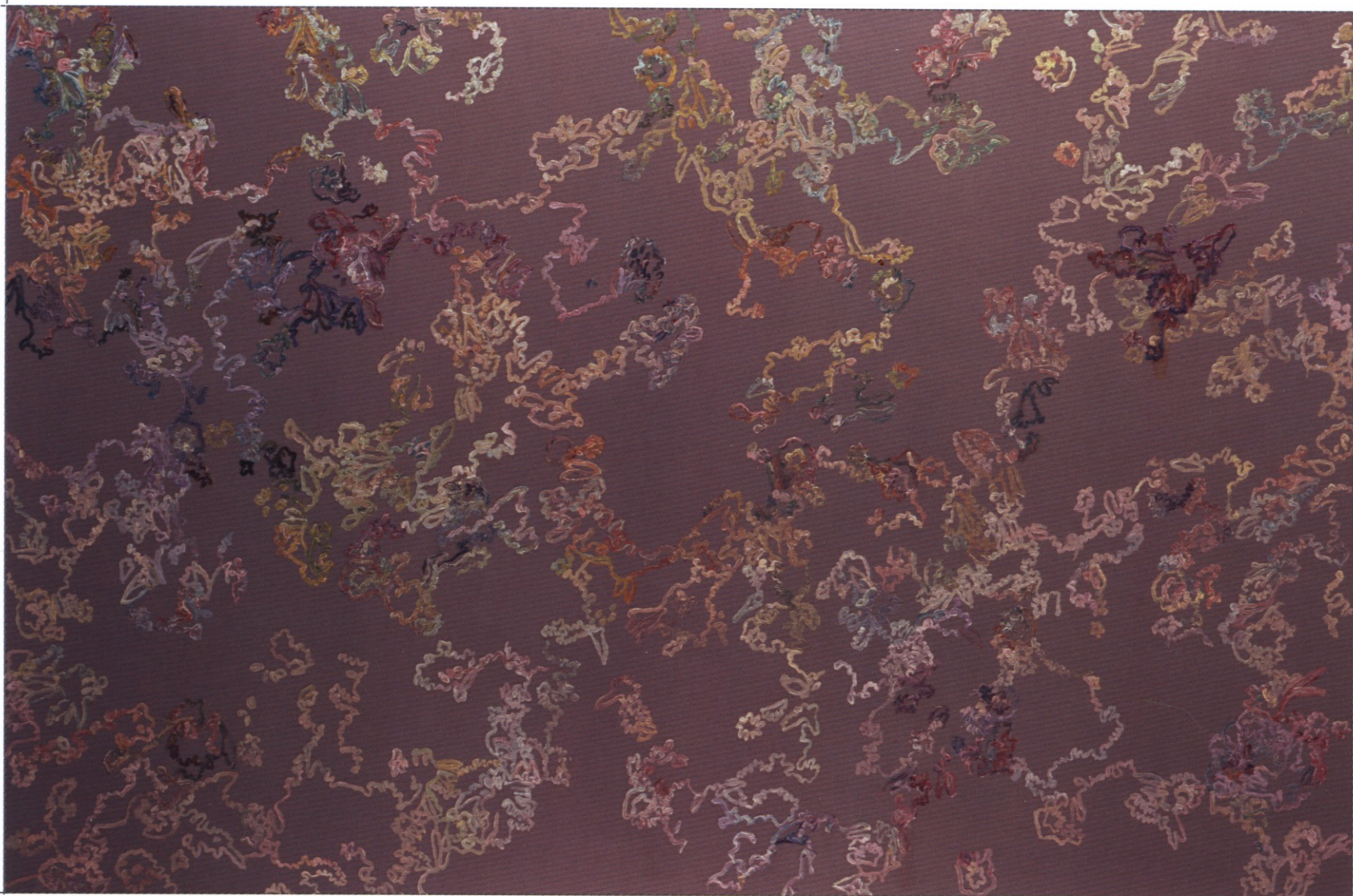
DET UDVIDEDE RUM

En rejse til Kina ændrer denne kunstners måde at arbejde med barndommens mønstre på. Mønstrene synes i forvandling, som om hun ønsker at trævle dem op. Der er en vis lethed i disse malerier, og til forskel fra de tidligere mønstermalerier findes der nu et bevidst skabt rum i værkerne. Denne tilnærmelsesvis "sprængning" af mønstrene og mønstrenes rumdominans kan betragtes som et vigtigt vendepunkt for kunstnerens personlige og kunstneriske erkendelse i forhold til at acceptere tingene som de er. I de tidligere malerier oplevede man, at de indgik i rummet som en del af oplevelsen af dette, mens der i denne udvikling af mønstermaleriet arbejdes med flere lag og andre rumskabende effekter, som eksempelvis overlapninger og farvenuanceringer. Det betyder, at der nu opleves en form for perspektivisk rum i billedet, hvilket i denne sammenhæng selvstændiggør billedet fra øvrige rumlige kontekster. Denne motiviske åben-sig-op bevirker, at værkerne på anden vis end de tidligere malerier inviterer beskueren

indenfor i et rum, hvor sanserne vækkes og pirres. På en stadig forholdsvis neutral baggrund arbejder mønstrene sig rundt på billedfladen i en evig bevægelse og forvandling. Der skabes en vekselvirkning mellem det skønne og det foruroligende ved noget, der snart forestiller et landskab, snart et flydende pulserende mikrokosmos.

The coloured stroke.
2003.olie på lærred.
130 x 165 cm. Privateje.

The coloured stroke.
2003. Olie og acryl på lærred.
130 x 195 cm.

The coloured stroke.
2003. Olie og acryl på lærred.
145 x 115 cm. Privateje.

Undiscovered territory.
2003. Olie og acryl på lærred.
168 x 100 cm. Privateje.

Fatamorgana.
2004. Olie og acryl på lærred.
160 x 100 cm. Privateje.

Undiscovered territory.
2003. Olie og acryl på lærred.
168 x 100 cm. Privateje.

Fatamorgana.
2004. Olie og acryl på lærred.
160 x 100cm. Privateje.

INDRE LANDSKABER

Gennem utallige besøg til London, spredt over flere år, inspireres Anita Viola Nielsen af den engelske kunstscene, og hun begynder i endnu højere grad at opløse mønstermotivernes kædeagtige sammenhænge. Baggrunden er fortsat en forholdsvis neutral flade, men penselstrøgene er brede og farverne stærke. Detaljer fra de tidligere mønstre forstørres, og de fremstår nu som selvstændige organiske figurer, der udfolder sig i tvetydige landskabsstrukturer. Som beskuer kan man give sig hen i motiverne og - i fascinationen - genkende velkendte mønstre. Man erkender i dette møde, at det er stillbilleder fra kunstnerens personlige indre film, der videregives i kraftfulde emotionelle betoning.

Arbejdet med landskabsmotiverne fortsætter og udvikler sig. Mønstrene fra barndommen er stadig at spore i malerier, men kunstneren begynder for alvor at arbejde med maleriets baggrund og integrere denne i motivet. Baggrunden definerer dog stadig maleriets rum og afgrænser

beskuerens perspektiviske udsyn, hvilket bevirker, at man tvinges til at koncentrere sig om maleriets univers i det givne rum. Rummet skabes fortsat med lag på lag-teknikken og ved at arbejde med farver, der nu også visse steder fremstår i tynde lag, nærmest transparente. Med det transparente tilføjer Anita Viola Nielsen en form for mystik i sine landskaber, idet man aner noget bagvedliggende, som man ikke kan se, hvad er. Man fornemmer et surrealistisk univers, som ikke er et ukendt fænomen i denne kunstners maleri, men med disse landskabsbilleder tilvejebringer hun et særligt emotionelt rum, præget af mystik og sindsstemninger, som beskueren fastholdes i med en foruroligende og stærk intensitet. Fotografiet bruges som skitse, der viser en lang række mellemstadier, inden hun visuelt rammer nerven i de stemninger og følelser, hun erindringsmæssigt bærer i sig.

Dokumentarfoto:
Housewarming. Installation.
Amagerfælledvej, København S.

Kinesisk cigaretpakke.

Marteniza. Bulgarien.

Malerier:
Gardenparty. Olie på lærred.
160 x 204 cm. Privateje.

Marteniza.
2007. Olie og acryl på lærred.
115 x 145 cm. Privateje

Chinese sky.
2007. Olie og acryl på lærred.
115 x 154 cm. Privateje

Make a wish.
2007. Olie og acryl på lærred.
130 x 160 cm.

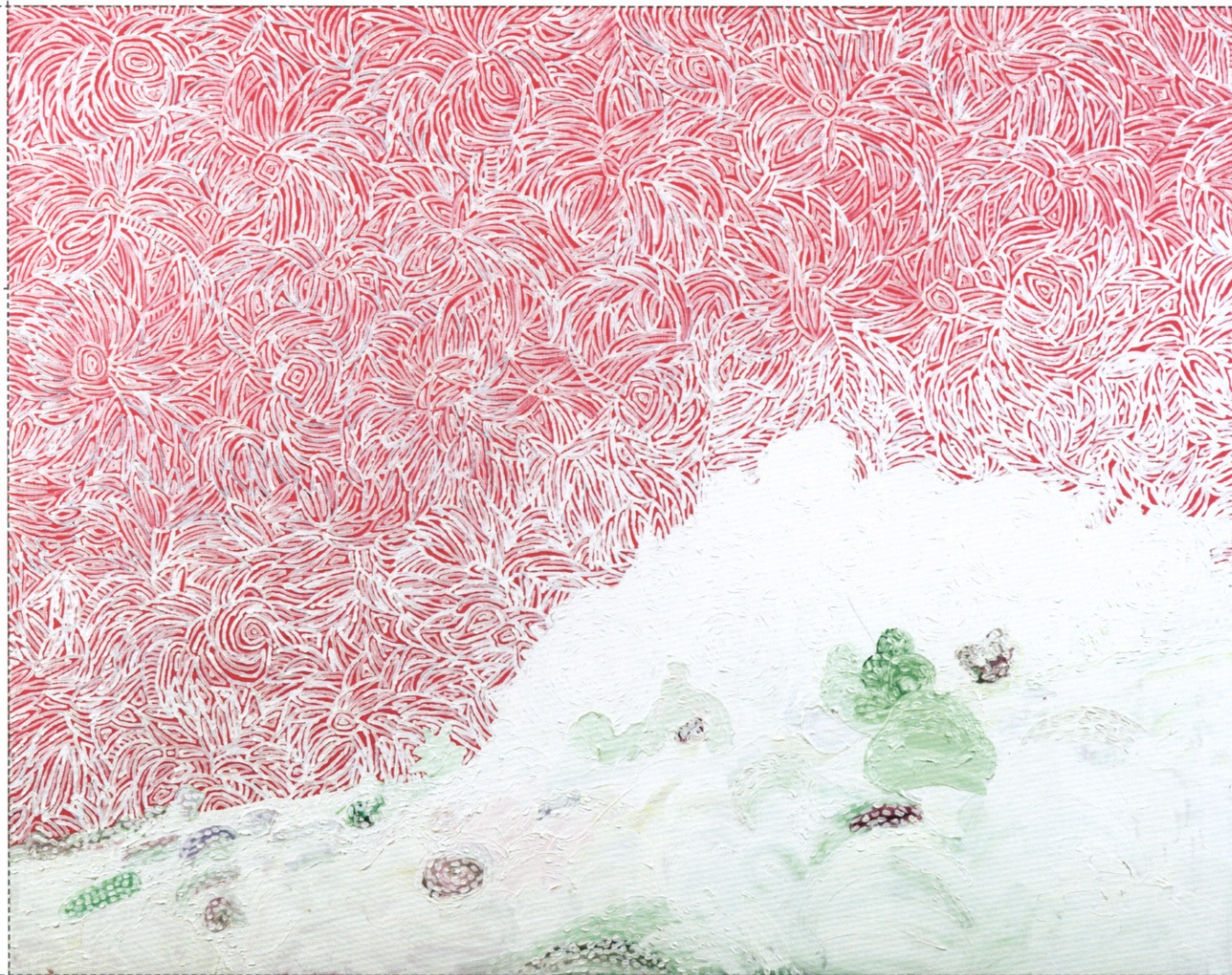
Pagoda.
2007. Olie og acryl på lærred.
115 x 154 cm.

Starry night.
2007 Olie og acryl på lærred.
115 x 145 cm. Privateje.

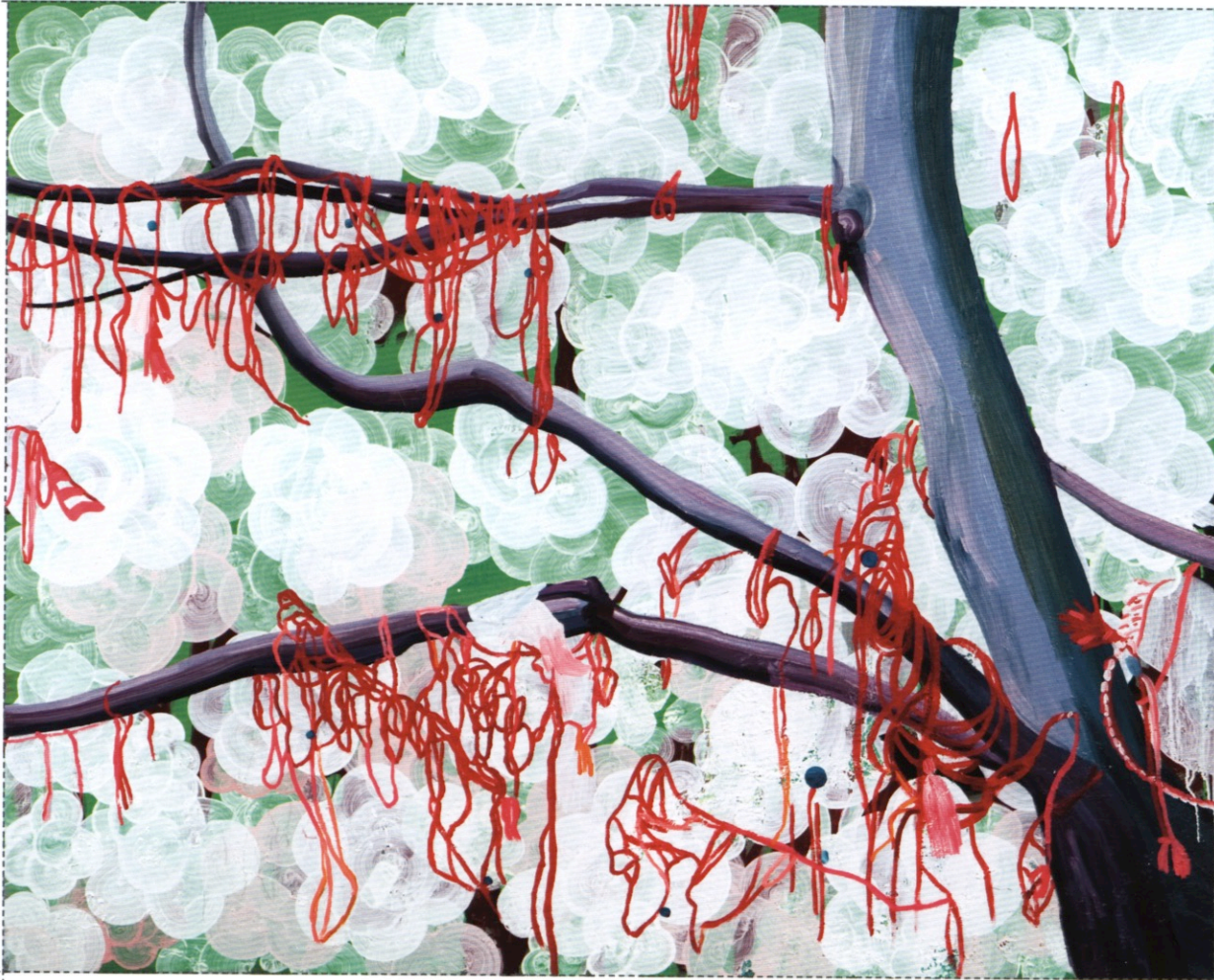
The bridge.
2007. Olie og acryl på lærred.
115 x 154 cm.

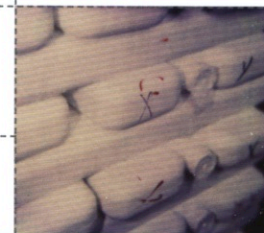

MINDESPOR

I år 2000 mister Anita Viola Nielsen sin far, og i den forbindelse finder hun en kasse med fotografier, hvor faderen har dokumenteret sit arbejde med plastvarer. Fotografierne inspirerer hende, og hun tager fat på en kunstnerisk bearbejdelse af disse og laver en serie af stilleben, som kaldes Valori Plastici. Gennem en vedholdende søgen efter det rette udtryk til det endelige værk sker en intens bearbejdelse af motivets objekter, så de nærmest fremstår som spor af fotografiets oprindelige indhold. Fotografiet bliver således katalysator for en række malerier, der har sit eget sprog, og ikke længere er en fotografisk afspejling af virkeligheden, men som også bærer kunstnerens undersøgelse af de erindringer og følelser hun har omkring sin far. Der er en særlig ukompliceret letthed over disse billeder. Med de enkle motiver og brede, nærmest dansende penselstrøg har Anita Viola Nielsen omdannet fortidens fotografier og erindringer til næsten abstrakte reminiscenser, der først manifesterer sig kunstnerisk i 2009.

Dokumentarfoto:
Polaroid. Frostbokse.
Polaroid. Sorte sække.
Polaroid. Rød og hvid plastik.

Malerier:
Valori Plastici.
2009. Olie på lærred.
28 x 28 cm.
Privateje.

Valori Plastici.
2009. Olie og acryl på lærred.
140 x 140 cm.

Valori Plastici.
2009. Olie på lærred.
115 x 154 cm.

Valori Plastici.
2009. Olie på lærred.
140 x 140 cm.

DET UENDELIGE

De mange ophold i Italien, især i Rom, har givet Anita Viola Nielsen den fornødne tid til tanker og refleksion.

Under et ophold i Rom, hvor hun forinden havde mistet sin mor, vendte hun tilbage til landskabsmotiverne og det mere organiske univers. Man fornemmer stadig mønsterformationer i hendes motiver, inspirationen fra Kina i arbejdet med lag på lag-effekten samt den surreale stemning, der folder sig ud i så betydelig grad, at beskueren ikke kan undslippe. Billedet åbnes op og rækker ud over sit eget univers i en foruroligende intethed, idet kunstneren i disse billeder har arbejdet med maleriets baggrund og har integreret et forsvindingspunkt, som antyder en uendelighed, der ligger hinsides maleriets rum. Det er på en gang en befrielse, men også voldsomt skræmmende, fordi det efterlader beskueren i en tilstand af momental lamelse. I denne periode opsøgte Anita Viola Nielsen øde steder, der virkede gudsforladte, og hvor lange skygger blev kastet i knugende tysthed. Sådanne steder inspi-

rerede hende til metafysiske tankegange og man strejfer tanken, at disse steder indeholder samme givne betingelser for kunstnerens fornemmelse af indre sindstemninger som hun bringer med sig i erindringerne fra barndommen. Hun føler stedets ånd, stemningen: Tomheden, stilheden og den knugende ensomhed, som hun søger at fastholde og videregive kunstnerisk gennem gengivelser af stedets skønhed og intensitet.

Dokumentarfoto:
Termini. Rom.
Termini. Rom.
Villa Borghese, Rom.
Villa Borghese, Rom.

Maleri:
Egnima Roma.
2011. Acryl på lærred.
40 x 50 cm. Privateje.

Egnima Roma.
2011. Acryl på lærred.
40 x 50 cm. Privateje.

Villa Borghese.
2011. Olie og acryl på lærred.
100 x 80 cm. Privateje.

Egnima Borghese.
2011. Acryl på lærred.
120 x 100 cm. Privateje.

Egnima Borghese.
2011. Olie og acryl på lærred.
165 x 120cm. Privateje.

ERINDRINGERNES LÆNGSLER

I denne kunstners oeuvre fornemmes en gennemgående mental og spirituel søgen, der insisterer på tilstedeværelse og nærhed. Malerierne synes at fungere som spejlinger af Anita Viola Nielsens private erindringsuniverser, der med Søren Kierkegaards ord kan beskrives som linjen til den enkeltes udødelige kerne: "Erindringen er nemlig Idealiteten... Erindringen vil hævde et Menneske den evige Continuitet i Livet og sikre ham, at hans jordiske Tilværelse bliver uno tenore (dvs. ud i ét), eet Aandedrag, og udsigeligt i Eet..."

For kunstneren Anita Viola Nielsen har erindringernes iboende længsler skulle bundfælde sig før de blev til som kunstneriske manifestationer. Erindringerne har været tilbagevendende, men er aldrig blevet mekaniske gentagelser. De har gennemgået kunstneriske processer, der nu senest ytrer sig i det følelsesmæssige og mere ærlige maleri. Med stilfærdige og refleksive motiver byder disse nye malerier på universer man, som beskuer, kan synke ind i som private meditative rum.

Disse rum synes samtidigt at påpege, at følelsesintensiteten i vore oplevelser er afgørende for vore erindrings karakter, og for den enkeltes fornemmelse af livets kontinuitet.

Dokumentarfoto:
Mit atelier i Rom.

MEMORIES, STATES OF MIND, AND SENSUOUS TACTILITY

- About the artist Anita Viola Nielsen

By Birgit Pedersen,
MA (Art History and Media Science)

CONCERNING PAINTING!

"Painting links the spirit and the hand, creating a direct connection with the spectators, retaining traces of the sensibility with which they were created – painting remains unsurpassed as a way of recording spiritual and sensuous life. I paint the things, the places, and the stories that bind us together. I record and commit to my canvas that which I wish to communicate; the wordless, the sensitive. My paintings are pictures of the mind and soul. We are alone in this life. I paint myself as my shadow. My painting illustrate a state of mind where I feel transparent and vulnerable. There are not many people in my paintings. I tend to depict the spirit of places, but in doing so I also depict people. I am concerned with the metaphysical and the enigmatic."

- Anita Viola Nielsen

There is a special, latent potential inherent in memories that spring out of yearnings we cannot rid ourselves of – or year-

nings we wish to explore in greater detail. One can make an active effort to retain or evoke special personal and emotional connections with the past, but we will often find that memories arise spontaneously, prompted by sensory input that belongs to the specific moment. We are led into personal spaces of memory where we can discover something about ourselves, where the mind can compose itself and contemplate inner, familiar phenomena that form the way we perceive ourselves. Memory is always a return, but here it involves no mechanical repetition.

IMAGES OF CHILDHOOD

Anita Viola Nielsen's first, and perhaps most potent, memory space concerns childhood and her childhood home. She developed a hyper-sensitive sensory apparatus directed towards her surroundings: Everything she sensed, felt, and experienced was absorbed through an inner magnifying glass and stored as details that would subsequently appear as physical, recurring memory imprints or moods that we see throughout her artistic oeuvre.

Anita Viola Nielsen's first paintings consti-

tute a range of self-portraits from various stages of her childhood. Taking old family snapshots as her point of departure she isolates the young child as a motif and position her in the canvases against different backgrounds, each of which is neutral, forming a plane reminiscent of the background canvas that travelling photographers bring with them. Also, the portraits cast no shadows, making them appear like appliqués on the canvases. In these portraits Anita Viola Nielsen turns herself into an object. It seems as if she needs to focus, to immerse herself in a study of herself as a child and of the child's identity, but also to seek out a kind of silent, inner verification of the deep impressions left by her childhood and how they influence her and her artistic work.

The series of portraits testifies to her first and crucial steps as an artist. With these paintings she embarked on a long, thorough investigation of the value of her memories. They appear to be crucial for artistic sensibilities and awareness; for Anita Viola Nielsen they exist in a sensuous form that she endeavours to manifest in visual form. She does so in e.g. her

so-called Pattern Paintings, which represent the point of departure for her future artistic method.

Anita Viola Nielsen's childhood home did not offer sophisticated visual art experiences that could provide a direct impact on or stimulation for her imagination. However, the home was filled with many types of textiles and wallpapers with different patterns. These captured her visual imagination and paved the way for recurring states of mind in her, prompting her to work on her Pattern Paintings as a kind of extension of her self-portraits.

THE ORNAMENTAL SELF-PORTRAIT

The Pattern Paintings are enlarged renditions of ornamentation from her childhood, i.e. of the patterns that Anita Viola Nielsen carry with her in her memory or patterns she rediscovers in old family snapshots. The artist considers these pattern paintings a kind of self-portraits arising out of the realms of the sensuous and the spatial. While working with such patterns she increasingly recognises that her awareness of her past – or her deli-

berate, conscious processing of the past – holds the key to the universe of the subconscious.

The pattern paintings are almost meditative in nature. Spectators are invited to enter a liquid space where no fixed points of reference can be found. The eye must seek calm on its own accord, finding its own rhythm in the pattern's repeat across the picture frame. Challenged by the seemingly content-less, purely decorative motifs and left to their own devices, spectators are struck by a sense of emptiness that points to a striking loneliness. At the same time one experiences great sensuality and beauty in these paintings; a sense of being present in the room, yet also transposed to a different universe, slowly creeps up on you. We almost become one with each individual work and are gradually absorbed into its meditative, almost trance-inducing space; a state of mind that is further aided by the considerable size of the works. The Pattern Paintings were first presented at the artist's debut at the Charlottenborg Spring Exhibition in 2001. After this point Anita Viola Nielsen embarked on collecting a vast array of dif-

ferent materials bearing printed or woven patterns, photographing and collecting objects and using them as a kind of catalysts for memory.

THE EXPANDED SPACE

A journey to China changed the way the artist works with the patterns of her childhood. From that point on the patterns seem to be in a state of transformation or flux, as if she wishes to unravel them. There is a certain lightness to these paintings, and in contrast to the earlier pattern paintings the works now feature a deliberately created space. This radical changes in the patterns and their spatial dominance can be considered an important turning point for the artist's personal and artistic awareness as regards accepting things as they are. The earlier paintings seemed to form part of the room or space, becoming part of the overall experience of it, whereas this new development within the pattern paintings saw the introduction of additional layers and other spatial effects such as overlaps and shifting shades of colours. This means that we now perceive a kind of perspective space in the painting,

which renders the painting independent of other spatial contexts. In contrast to the earlier paintings, this motivic opening invites spectators to enter a space where the senses are brought to life and titillated. Against the still-neutral background the patterns work their way around the picture plane in ceaseless movement and transformation that creates an oscillating interaction between the beautiful and the eerie, evoking images that look like a landscape at one turn and like a liquid, pulsating microcosm at the next.

INNER LANDSCAPES

Over the course of years of frequent visits to London Anita Viola Nielsen became inspired by the British art scene, and she began to dissolve the chain-like links in her pattern motifs to an even greater degree than before. The background still remains quite neutral, but the brushstrokes are broad and the colours are strong. Details from earlier patterns are enlarged and now appear like autonomous organic figures unfolding themselves in ambiguous landscape structures. As spectator you can become lost in the motifs, recog-

nising familiar patterns as you are rapt in fascination, but in such encounters you are also aware that you are viewing stills from the artist's personal inner film reproduced with forceful emotional emphasis. Nielsen's work on landscape motifs is constantly evolving. Patterns from the artist's childhood can still be made out in her painting, but the artist has begun to work with the background, too, integrating into her paintings as a whole. However, the background still defines the painting's space and delimits the spectator's perspectival outlook, thereby forcing you to focus attention on the painting's universe within the given space. The space is still created by means of the layered technique and by working with colours that can now also appear in thin layers, so sheer as to be almost transparent. With this transparent quality Anita Viola Nielsen introduces a sense of mystery or mysticism in her landscapes; we can dimly discern that something lurks beneath, but we cannot see what it is. One senses a surreal universe – a not unknown phenomenon in this artist's painting – but with these landscapes she conjures up a special emotional space

infused with mystery and atmosphere that captures the spectator with disturbing and powerful intensity. Photography is used for sketching, showing a wide range of intermediate stages before she visually hits home on the true nerve in the moods and emotions her memories carry.

THE TRACKS OF MEMORY

In 2000 Anita Viola Nielsen lost her father, and in connection with his death she discovered a box of photographs documenting her father's works with plastic goods. The photographs inspired her, and she embarked on processing the photographs in art, creating a series of still lifes called Valori Plastici. The artist persistently searches for the right expression in each individual work, thereby effecting an intense processing of the motif's objects so that they almost appear like traces left behind by the photograph's original content. Thus, photography becomes a catalyst for a range of paintings that have their own language and are no longer photographic reflections of reality; they also encompass the artist's exploration of her memories and feelings concerning her father. A special,

unadorned lightness infuses these images. With the simple motifs and broad, almost dancing brushstrokes Anita Viola Nielsen transforms the photographs and memories of the past into almost abstract remembrances that manifest themselves in artistic form in 2009.

INFINITY

Anita Viola Nielsen's many trips to Italy, particularly Rome, have provided her with the time necessary for thought and reflection.

During a particular stay in Rome where the artist's mother had died shortly before, she returned to landscapes and a more organic universe. One still senses patterns in her motifs, inspiration from China remains evident in her work with layered effects, and we still find a surreal atmosphere unfolding to such an extent that the spectator seems unable to escape it. The painting is opened up and reaches beyond its own universe into an eerie nothingness. In these paintings the artist has worked with the painting's background, integrating a vanishing point that suggests an infinity beyond the painting's

space. The sensation is liberating, yet also powerfully horrifying because it leaves the spectator in a state of momentary paralysis. During this period Anita Viola Nielsen sought out empty, desolate places where long shadows loomed in sombre silence. Such places prompted her thoughts to run to metaphysical subjects, and perhaps such places provide the same conditions for an artist's feel for inner states of mind that she carries with her from her childhood memories. She feels the spirit of the place, its atmosphere; she feels the emptiness, silence, and oppressive sense of loneliness that she seeks to capture and communicate in art through renditions of the site's beauty and intensity.

THE YEARNINGS OF MEMORY

The artist's oeuvre evokes a general mental and spiritual quest that insists of presence and intimacy. The paintings appear to be working as reflections, mirror images of Anita Viola Nielsen's private universe of memories that can, to quote the words of Søren Kierkegaard, be described as a link to the eternal core of each individual: "Recollection is Ideality... Recol-

lection wants to maintain for a person the eternal continuity in life and assure him that his earthly existence remains *uno tenore* (uninterrupted), one breath, and expressible in one breath ..."

To the artist Anita Viola Nielsen the yearnings inherent in her memories had to settle before they manifested themselves in art. The memories have been recurring, but have never become mechanical reproductions. They have undergone artistic processes that are now, most recently, expressed in an emotional, more honest vein of painting. With her quiet, contemplative motifs these new paintings offer up universes in which spectators can immerse themselves, entering private, meditative spaces. At the same time these spaces seem to point out that the emotional intensity associated with our experiences determine the nature of our memories and our individual sense of the continuity of life.

